

Hồi 23

Tiểu Hiệp Dũng Chiến Quang

Ngũ Diện Yêu Hồ thét lên hai tiếng kinh hoàng, vội ngã nhoài mình lui ra sau hàng trượng, mặt mày biến sắc, đôi mắt hồ ly đỏ chói chiếu ra những tia sợ hãi muôn màu.

Lúc bấy giờ, bốn mặt trăng bóng người nổi dậy và tràn ra như nước vỡ bờ.

Thiết phát Trại Đôn Dương niệm to Vô lượng thọ Phật và nói tiếp:

- Kỳ thư lại

Hắn nói chưa dứt, thì một bóng đen lao mạnh vào mặt, cây thiết phát trần vẩy mạnh ngọn, che ngang đầu hắn kêu lên thất thanh:

- Ối !

Tiếng hét thất thần của Ngũ Diện Yêu Hồ làm cho Cửu Thiên Hiệp giật mình, tỉnh hẳn cơn mê ngơng thần sáng tỏ lại, thì thân mình chàng ướt đầm mồ hôi, chàng nhìn tới nhìn lui, chột thấy trên tay còn cầm cái túi bằng lụa Hoàng Nga.

Nguyên lúc chàng mê sảng vì thuật câu hồn, chàng cho tay vào bọc lấy nhầm cái túi đựng Hổ phách ma đầu lệnh đưa ra.

Hiện giờ Cửu Thiên Hiệp đã phục hồi thần trí sức nhớ những chuyện vừa qua, bất giác một dòng máu giận xung trào lên tận não môn, tay tả nhét ngay cái túi Huỳnh Nga vào trong bọc, hữu chưởng vận công thủ thế ấn vào hướng Ngũ Diện Yêu Hồ và quát to như sấm động:

- Hồ ly quỷ mị ! Người hãy mau chường mặt ra đây !

Chàng giận quá mức độ nên xuất thủ ngay, chàng dùng đến bảy thành lực, gần cả trăm năm khí công nên khi xuất chưởng lặng như tờ không nghe tiếng kinh phong réo rắc, song thế mạnh như lôi đình.

Ngũ Diện Yêu Hồ thấy chàng đẩy ra đòn chưởng không biết chiêu số này xuất xứ ở đâu, vả lại công việc vừa rồi thất bại khiến ả tức giận thêm, hét lạnh lãnh:

- Tiểu quỷ đầu ! Cứu cánh của ngươi là chiêu pháp không lộ sở, ta há sợ chi ngươi !

Vừa nói dứt, đôi tay thon nhỏ đẩy nhanh ra song chưởng, đón luồng ác chưởng của Cửu Thiên Hiệp.

Không ngờ hai đạo chưởng phong của nàng bị áp lực do đạo kinh phong của Cửu Thiên Hiệp đè bẹp nàng cảm thấy sự bất lợi đã nghiêng về mình, vội đẩy ra một hư chưởng kế tiếp, đoạn nhún mình nhảy trái sang một bên ngoài hai trượng.

Ngay lúc đó vang lên một tiếng:

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay lên ngùn ngụt đá nát văng tứ phía, cái giá trống cũ gần đấy bị hất tung ra bể vụn rơi lả tả, cái trống hư cũng bị ngọn gió cuốn đi lông lốc.

Quần ma tê tịu tại Phế hư hoang viên này đều biến sắc kinh hồn.

Bọn chúng không ngờ Cửu Thiên Hiệp tuổi độ thiếu niên mà có nội công khí lực cao tuyệt có thể sánh với người tu tập suốt bảy, tám mươi năm.

Cửu Thiên Hiệp đưa ra song chưởng đầu tiên Ngũ Diện Yêu Hồ tránh thoát, nên ngọn chưởng đánh rơi vào khoảng không, gây ra tiếng động vừa rồi, chàng tức giận xung thiên, bước sát đến ngay trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ, chiêu thế thứ hai nhanh như chớp đẩy mạnh vào mặt đối phương, khí thế thật hùng hậu và trầm bạo vô cùng.

Ngũ Diện Yêu Hồ đã nhận thấy thế chưởng đầu quá ư lợi hại, nên đôi mắt nàng long lanh, chú trọng thân thủ Cửu Thiên Hiệp. Khi thấy cánh tay chàng chớp nhẹ. Nhanh như mũi tên bay, nàng chạy vụt đến sau lưng Bạch xà lang quân và giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh ẩn mình.

Cửu Thiên Hiệp đã bị Yêu Hồ dùng môn Mỹ nhãn cầu hồn thuật làm cho thần trí đảo điên, cơ thể bản thân lại trở trò yêu mị trước lũ quần ma, cho nên hiện tại chàng quyết theo đuổi đến kỳ cùng.

Như bóng với hình, chàng đuổi theo gần kịp

Bỗng nhiên chàng thấy một vầng ánh sáng bạc lung linh bay ra tựa đạo ngân quang, chắn ngay bước tiến của chàng. Đó là Bạch xà lang quân đang múa cây Ngân linh xà bỗng như mưa xa bão tố nhảy ra ngăn Cửu Thiên Hiệp, hầu che chở cho Ngũ Diện Yêu Hồ. Bằng giọng nói kinh khiếp lão quát to:

- Tiểu đầu quỷ ! Tôn sư của ngươi là ai, tại sao dạy ngươi truy địch vào bước đường cùng ?

Cửu Thiên Hiệp bị cản trở, chàng giận run lên, trợn mắt nhìn Bạch xà lang quân, hét như sấm:

- Yêu đạo ! Ngươi là phường tà ma ngoại đạo mà nói được những lời chánh khí đó ư ? Hãy tránh ra, việc này chẳng liên quan đến ngươi, chỗ can thiệp mà toi mạng !

- Hừ ! Tiểu tử chó cao giọng khoác lác !

Vừa dứt lời, Bạch xà lang quân huy động cây Linh xà bổng hóa ra muôn điểm hào quang, vung tóe ra như tuyết hoa rơi rụng, hướng vào Cửu Thiên Hiệp bức tới, hấn buộc miệng hét to:

- Nếu biết xét hãy giao lại thiết thư, anh hùng võ lâm đất Tây Bắc rất rộng lượng, quyết sẽ tha cho ngươi được sống còn, nếu ngươi cưỡng lời thì ...hừ...hừ ...

Nói đến đây dường như ý hấn không cần nói nữa. Cây linh xà bổng quay tròn như con bạch xà uốn khúc, giáng nhanh vào chín ngôi yếu huyệt trên người Cửu Thiên Hiệp. Hấn đã thành danh về Xà bổng pháp, nổi tiếng nức giang hồ, lại thêm hấn tu tập suốt mười năm chuyên về môn này, thì nó chính là môn võ công tuyệt thế.

Cửu Thiên Hiệp không ngại tí nào, hai chân thông thả bước theo lối Lôi hành cửu chuyển như người đi trên sợi tơ, nhún mình nhảy lên cao bảy thước và nghiêng mình hạ xuống như cánh én lượn vườn xuân, giáng xuống đầu đối phương một chưởng mãnh liệt.

Bạch xà lang quân nhìn thấy đối phương nhanh như thỏ lẹ như cheo, biết rằng khó mà tấn công ngay được, vội thân ngay xà bổng giữ thế bỏ thân. Nhưng đã muộn, vì thân pháp của Cửu Thiên Hiệp quá nhanh, ngọn chưởng phong như chiếc búa lôi thần hạ xuống đầu Bạch xà lang quân với cái thế mạnh trầm khiếp.

Giữa lúc sự sống chết của hấn chỉ qua làn tơ kẻ tóc Cửu Thiên Hiệp lại chuyển thế công, thân hồi ngọn chưởng kinh thiên mà chỉ đáp nhẹ nhàng trước mặt hấn, cánh tay vươn của Cửu Thiên Hiệp vươn nhanh ra năm ngón như lưỡi câu chộp vào giữa cây Linh xà bổng một cách bất thần và hét to:

- Buông ra !

Bạch xà lang quân thành danh, chỉ độc nhờ món binh khí này, nếu nhờ ra bị đoạt thì anh hùng đất Tây Bắc còn coi hấn ra gì nữa, cho nên hấn chọn ngay con đường liều mạng, do đó hấn gầm lên một tiếng, sử dụng hết toàn lực giữ chặt và rống to:

- Chưa chắc !

Cửu Thiên Hiệp trong cơn giận dữ, cánh tay có trên năm thành lực nắm chặt giữa gậy và quát lớn:

- Coi này
- Ối chao !

Bạch xà lang quân kêu lên đau đớn, hổ khẩu tay bị toét, máu đổ đầm dề, hấn không giữ nổi cây Linh xà nên bị gãy hai, thân hấn loạn choạng thối lui ra sau hàng trượng, và suýt ngã vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ

Ngũ Diện Yêu Hồ lòng gian dạ độc, đã không nâng đỡ Bạch xà lang quân, mà mạnh tay đẩy vào lưng xô đến trước và mỉa mai nói:

- Thể diện của người đế dậu ? Hãy tiến mạnh lên !

Bạch xà lang quân thối lui, bị nòng xô nhũ tới trước.

Cửu Thiên Hiệp tay cầm cây bổng linh xà gãy, trở mũi nhọn về phía trước, chạy như gió đuổi theo Bạch xà lang quân.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã đến nơi. Bạch xà lang quân bị đẩy ưỡn ngực nhào tới trước ngay tầm mũi Linh xà bổng trên tay Cửu Thiên Hiệp hấn chỉ kịp kêu lên:

- Trời ! Chết tôi !

Hấn chỉ kêu được mấy tiếng thê thảm, mũi Linh xà bổng đã đâm thủng ngực hấn thấu đến sau lưng.

Cửu Thiên Hiệp không cố ý đả thương mà chính hấn bị Ngũ Diện Yêu Hồ xô vào đầu gươm mũi giáo, nên chàng giương đôi mắt to nhìn kinh ngạc.

Quần ma bao vây bốn phía đấu trường, tuy chúng thấy Bạch xà lang quân đã chết, song không nhận xét được tường tận, kẻ thủ phạm là ai, họ chỉ nhằm vào mục tiêu chính là Cửu Thiên Hiệp vì thế chúng đồng hét to:

- Tiểu quỷ ! Người quá độc tâm tàn bạo !

Việc đã đến là phải đến, vận kiếp sát đã mở màn, điều mà Cửu Thiên Hiệp dặn lòng cố tránh nhưng cũng không tránh khỏi, chàng cắn răng đâm mạnh ngọn Linh xà bổng vào bụng Bạch xà lang quân

Ngọn gió kinh khốc đưa tới cơn mưa máu, thân thể Bạch xà lang quân bị chàng nhắc bổng lên cao ném ra xa hàng trượng hướng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ vô cùng ác độc, nàng để cao ngọn liên câu, đẩy mạnh thể xác Bạch xà lang quân ngã tới trước, đồng thời nàng cất giọng yêu tinh gào lên:

- Môi hở răng lạnh quý vị chớ để tên tiểu quỷ thoát thân ! Chẳng nên để nó nguyên vẹn hình hài !

Ngồi cạnh bên Bạch xà lang quân là Không Không môn phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh nhìn thấy Bạch xà lang quân chết và nghe Ngũ Diện Yêu Hồ hò hét, hấn vội đứng phắt dậy găm to như trâu rống:

- Đập chết hòa thượng máu ngập cửa thiền, võ lâm đất Tây Bắc không tử nan một hành động nào, thế há dung cho thằng nhãi ranh kia sao !

Thực là lời nói độc ác của hai tên ma đạo.

Cửu Thiên Hiệp ném xong thân xác Bạch xà lang quân, trên tay chàng còn nửa khúc Ngân linh xà bông gãy, sẵn ý bông bột, cây bông gãy giơ lên cao thủ theo kiếm thế, chàng lay động chiêu thường thắng bát kiếm một chiêu kiếm đánh mau đánh mạnh, mà trước ngày đến Hạ Lạn Sơn chàng ưa sử dụng.

Bấy giờ, Huỳnh quan đạo sĩ Trại Đốn Dương, tay cầm thiết phát trần phát mạnh, giơ tay chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp quát to:

- Khoan động thủ !

Cửu Thiên Hiệp đang vũ lộng kiếm chiêu, bỗng nghe tiếng Trại Đốn Dương, chàng vội thu ngay thế kiếm quắc mắt hỏi to:

- Lão đạo người còn muốn hỏi gì nữa ?

Trại Đốn Dương dựng đôi mày rậm, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ta hỏi người một câu. Vậy chứ quyền Bồ thiên tàn thiết hạo khí thơ người cất giấu nơi nào ?

Cửu Thiên Hiệp chẳng do dự, đưa tay vỗ vào bụng nói:

- Ta cất trong bụng đây !

Trại Đốn Dương Mặt vàng tái nhợt, dịu giọng:

- Người còn quá trẻ, mang trong mình quyền tuyệt thế kỳ thơ đơn thân đi vào Tây Bắc với dụng ý gì ?

Cửu Thiên Hiệp cười ngất vừa sẵn giọng bảo:

- Ha ha ! Đường ai nấy đi, ý ai nấy nghĩ ! Thì có ai làm gì ta chứ ?

Trại Đốn Dương mở to đôi mắt, chiếu những tia rùng rợn nhìn trừng trừng Cừu Thiên Hiệp gắt âm lên:

- Người miệt thị hai đạo hắc, bạch ở Tây Bắc không người hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:

- Đây là ý người muốn nói ! Chứ ta không miệt thị ai cả.

Trại Đốn Dương tái mặt trông rất khó coi, Bằng giọng nói âm trầm quát lớn:

- Ta không ưa thái độ vờ vĩnh của người, đừng ngụy biện !

Cừu Thiên Hiệp hào khí bốc lên nóng mặt, nặng giọng bảo:

- Hừ ! Nếu chẳng ưa chẳng phục, cứ giao thủ thử thì hiểu nhau ngay !

Trại Đốn Dương tay cầm phất trần run lên bần bật, bằng giọng nói kinh khiếp quát:

- Hay cho khẩu khí của người, hãy thử tiếp sơn nhân một chiêu nào !

Lão đạo tại Tây Bắc là một nhân vật kiệt liệt nhứt đời, cây thiết phất trần hắc đã khổ luyện bốn mươi năm, chiêu thế vô cùng lợi hại, nội lực lại cực kỳ thâm hậu. Suốt vùng Tây Bắc ít có người nào dám ngang nhiên chạm phải hắc, vì họ sợ ngọn thiết cước phất trần !

Vừa nói dứt, hắc đưa ra một chiêu Vạn điểm mai hoa quét dưới, phất ngang thế mạnh như sóng gào gió thét.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, tay cầm nửa cây Linh xà bổng, rùn mình xuống thấp như hổ phục, dịu giọng bảo:

- Lại càng hay !

Vừa nói xong, nửa khúc Linh xà bổng quay tròn như đạo ngân quang kiếm, chẳng tránh không lúi, chiêu số Thường thắng bát kiếm huy động mạnh, bổng ngấn và phất trần giao nhau hóa ra muôn điểm hàn tinh kêu reo reo lạnh người

Quần ma vây quanh đấu tràng vừa sợ hãi vừa chú mục vào cuộc đấu, cát tiếng reo hò cổ vũ vang dậy.

Lần này hầu hết những tay võ lâm đất Tây Bắc chưa ai có can đảm chống lại ngọn Thiết phất trần vì họ cho đó là sợi xích sắt vô địch, hôm nay Trại Đốn Dương xuất thủ, họ định nhìn sự thắng lợi được chín phần mười.

Trại Đồn Dương nhìn thấy cây bông gãy trên tay Cừu Thiên Hiệp, nên lấy làm mừng thầm bèn quát lớn:

- Tiểu bối, ngươi thật là con phù du không biết đường sanh tử !

Vừa nói, vừa lay động mạnh ngọn phát trần hàng ngàn sợi đuôi ngựa bay tua tủa, tựa hàng nghìn con rắn cuộn nhẩy múa may, trông rất ghê rợn nhìn qua Cừu Thiên Hiệp thấy cây linh xà bông gãy vũ lộng như gió cuốn ba đào, nào là quyết, căng, xào, chuẩn bốn chữ tuyệt kiếm đầy đủ

Xung quanh quần hùng nhìn thấy không ngớt vỗ tay reo hò tán thưởng:

- Hay tuyệt !

Một tiếng roạch nổi lên nhè nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi thật to:

*****missing a page ttkt3-11 Ờpage 30-31*****

Mạnh bà tử có gương mặt nhăn nheo rất dễ khiếp, bấy giờ lại cau lên rất khó coi, đôi chân mày trắng bệt như vệt bông chớp chớp liên hồi, bằng giọng nói trưởng thượng mụ thét lên như quỷ hú:

- Đừng để tên nhóc con này khinh thị đất Tây Bắc chúng ta hết người hào kiệt.

Nói xong, bàn tay gầy guộc cử cao cây Cừu đầu trượng, rún mình nhẩy ngang qua chiếc trống đá. Mụ cười lách cách và đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như dò xét.

- Bùng !

Cừu đầu trượng gián mạnh xuống đất, lún sâu cả thước.

Cừu Thiên Hiệp biết rõ ý của Mạnh bà tử, mụ muốn phô trương thanh thế, đập bụi kinh hồn để dọa chẳng, vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, mắt không rời cây Cừu đầu trượng, mà tay thì lăm lăm nửa khúc gậy Linh xà bông thuận tay chỉ vào mặt mụ nói to:

- Lão bà ! Tuổi trời chồng chất, chắc cũng thừa hiểu trẻ con học ban trung, tiểu thường đòi khảo hạch. Trung nguyên vả lại chốn giang hồ hỗn độn, họ không mến tiếc một mảy lông thì sá gì tuổi cao tác lớn !

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử bị lời chỉ trích của Cừu Thiên Hiệp quá nặng nề, bà ta vốn người bông bột, tánh nóng như thiêu, nên cả giận quát âm lên:

- Hay thật, hay cho tiểu tử ! Lão thái bà sống gần trăm tuổi, đây là lần thứ nhất người dám lớn mặt giáo huấn ta !

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy bà nổi giận hầm hầm bèn mỉm cười nói tiếp:

- Lão bà nên nghĩ lại ! Tôi nói những lời hay ý đẹp không phải ư ? Bay nhảy là dành cho hậu bối, tuổi cao nên yên nghỉ là hơn !

Mạnh bà tử giận run lên, mái tóc trắng phau bay phất phới, chân mày bạc phấn động từng cơn. Mụ động mạnh gây đầu Cửu vừa quát lên như sấm nổ:

- Người khí tử ta phải chăng ?

Vừa nói dứt, Cửu đầu trượng giơ lên cao, song chẳng tấn công Cửu Thiên Hiệp, mà giáng mạnh xuống phiến đá bànng trước mặt mụ.

Bùng ! Sức gây tựa sét lôi công, khối đá bànng to cả ôm bị gây đầu Cửu đập nát biến từng khối nhỏ li ti bay lên ngợp đất dậy trời.

Chính Mạnh bà tử đã dùng môn Ngoại công là một môn đại lực tột trần, dù cho những tay nội công thâm hậu đến đâu cũng phải lắc đầu ái ngại.

Cửu Thiên Hiệp thản nhiên chẳng giận, mà phá lên cười to, tiếng cười hào sảng làm chấn động cả không gian, làm tái mặt bọn quần ma tại tràng viện. Tiếng cười dứt, chàng đưa mắt nhìn Mạnh bà tử dụ giọng:

- Thật là một luồng Man lực, tiếc thay quyển thiết thư lại không ghi chú môn luyện pháp Ngưu kinh này !

Mạnh bà tử nghe qua như gào nước sôi tạt vào mặt, bà kêu rống lên mấy tiếng như cọp điên, vung gây đầu cửu giáng vào đầu Cửu Thiên Hiệp hét:

- Mụ sẽ giết người !

Cửu Thiên Hiệp không có ý khinh địch, đắc thế được một chiêu, chàng đã hiểu đại cương về nội lực của Mạnh bà tử cũng như Trại Đốn Dương chẳng hơn gì bao nhiêu, hơn thế tâm trí chàng an như bàn thạch không chút gì lo ngại bối rối.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy Cửu đầu trượng hạ nhanh xuống đầu, chàng đứng yên như cột đá, chẳng tránh không lùi công chuyển vào tay tả, lực phổ vào cây bồng gây tay hữu lấy nhu chế cương dùng thuật thiên điều thủ pháp để chống đỡ những đôi mắt vẫn nhìn vào chiêu thế, vừa đoán biết chiêu chuẩn đích mà cửu đầu trượng sắp điểm, bèn cao giọng nói to:

- Nếu đỡ không nổi tôi quyết chẳng giữ thiết thư !

Vừa dứt lời bỗng một tiếng “Băng” vang lên dữ dội. Cừu đầu trượng giáng mạnh vào cây bổng gãy. Mạnh bà tử cảm thấy tê chồn cả hai tay, hồ khẩu buốt như dao cắt, miễn cưỡng thu hồi Cừu trượng về, toàn thân bà ta rung động loạn choạng lúi ra sau hai trượng, thần sắc biến đổi dị thường.

Lấy theo nội lực võ công mà luận, thì Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử tuy không sánh được chiêu Thường thắng bát kiếm là môn tuyệt học vô địch, nhưng không đến nỗi chỉ một chiêu đầu đã thảm hại một cách đau đớn thế này.

Nhưng ta cũng nên biết qua về võ thuật đôi chút: Phàm tên võ sĩ hay một kiếm khách đang giao đấu đều tối kỵ là giận dữ, cơn giận sẽ làm cho khí tháo, tâm phù, mà lạc bại.

Mạnh lão bà đã sơ suất ở điểm này, là chưa chịu vận công tu lực trước, mà nổi cơn giận dữ lên làm cho khí huyết tản mát, lại dùng thêm sức ngoại công “Cứng” thì làm sao địch nổi nội công “Mềm”.

Về phần Cừu Thiên Hiệp tuy có cẩn trọng đôi chút, song ngươn khí nội lực chàng đều vận vào đơn điền, lại dùng thuật nhu công lấy sức của Mạnh bà tử làm thế tấn của mình, thiết tưởng kẻ tỉnh người loạn, thì ai hơn ai đủ rõ ?

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử thâm hồi cừu trượng lui ra sau, trông tương tự như con beo điên, mụ rống to lên:

- Tiểu tử ! Người là kẻ tà ma ngoại đạo !

Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu ? Toàn ở trong quyển Thiết thư tuyệt học đấy !

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, cơn giận lại xung lên cổ nghẹn ngào không nói được nửa lời.

Ngũ Diện Yêu Hồ bỗng lên tiếng:

- Ta không tin một đứa bé miệng còn hôi sữa như người đã thu thập được Thiết thư tuyệt học

Mạnh bà tử nghe Ngũ Diện Yêu Hồ nói khoác lát, bèn đưa gậy đầu cừu chỉ vào người nàng nói to:

- Thật đấy ! Ta sợ người không địch nổi nó !

Ngũ Diện Yêu Hồ sừng sùng đỏ mặt, có miệng mà chẳng nói ra lời, cặp mắt hồ ly long nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng tia nhìn căm hờn giận dữ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp lại không muốn giao đấu với Mạnh bà tử, thế bồng hạ trầm, không giở thế công nữa, bằng giọng nói êm nhẹ:

- Như thế tạm đủ lắm rồi ! Gây thù kết hận có ích chi !

Mạnh bà tử tuy đã kiệt lực song gượng chống chế để bảo tồn sanh mạng khi thấy Cừu Thiên Hiệp rút đoản bồng về không tấn công nữa. Cừu đầu trượng cũng hồi thế đứng im, trông mặt chẳng khác nào vị thần Đà la nhìn trời tuyệt vọng thảm khổ vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thắng thế đối với Mạnh bà tử, chàng lại nhún mình nhảy đến trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ vừa hét to lên:

- Hồ tinh ! Ngoài yêu công tà pháp của mi ra người còn nghề nghiệp gì đưa ra xem thử ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua mặt trắng nhợt nhạt, chỉ một khắc sau, mặt nàng trở nên hồng thắm, đôi mắt chuyển long lanh phát ra những tia hồ mị, như cười không ra tiếng, bằng giọng nói lạnh lẽo âm ma:

- Ôi ! Người bảo gì thế ác sài lang ?

Cừu Thiên Hiệp đã ngán sợ thuật mị nhãn câu hồn nên tâm thần định tĩnh, công lực quy nguyên, bằng giọng nói đầy hào khí bảo to:

- Này yêu hồ ! Người không sử dụng được Mi nhãn câu hồn thuật, thì sẽ bị lộ đuôi chồn tức khắc !

Ngũ Diện Yêu Hồ nhìn thấy đôi mắt Cừu Thiên Hiệp đầy ánh lửa, lại nghe tiếng nói hùng hậu, thì biết công lực đối phương sung mãn câu hồn thuật bị phá vỡ tức khắc, nàng tái mặt run lên, song gượng hét lạnh lãnh:

- Cừu tiểu tử ! Người dám to gan nhục mạ tiền cô !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua bật cười to, và thấy Yêu Hồ tái mặt, chàng quát lên một tiếng khùng khiếp:

- Hừ ! Nhục mạ chưa đủ đâu, ta còn muốn lột da hồ ly may áo da nữa kìa !

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như dầu sôi cháy mặt, hét lên âm ỉ:

- Hay lắm ! Bỏn cô sẽ tiếp người.

Vừa nói nàng giương đôi mắt láo liên nhìn về phía đá Thái hồ chỗ thầy trò Hầu tiên Hích Lượng ẩn núp, kêu to lên:

- Lão Hầu tử, thúc diệt người mau lại đây, thiết thư đã đến tay chúng ta cùng cộng hưởng vinh hoa !

Thực là loài hồ tinh quái, dùng nhiều tay chống một để tranh phần thắng lợi.

Quả nhiên lời nói của Yêu hồ có một ma lực kỳ quái, khi nàng vừa nói dứt, trong lùm cây sau phiến đá Thái hồ bay vọt ra hai bóng người Trâu sơn tiên viên Hích Lượng với người sư diệt là Ma diện nhơn, kẻ thủ cây phi thảo, người cầm bổng ngân nha họ đi song song, đến bên cạnh Ngũ Diện Yêu Hồ đứng, trên vẻ mặt cả hai biến đổi mãnh liệt.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy thế, chàng cười hăng hắc, tay nắm chặt nửa khúc Linh xà bổng chỉ vào mặt cả ba nạt to:

- Yêu hồ ! Người lấy ba người liên thủ chống ta ư ? Hay lắm ta sẽ bẻ gãy từng tay một !

Ngũ Diện Yêu Hồ quay sang trấn an Hích Lượng trầm giọng bảo:

- Có phước cùng hưởng, gặp nạn cùng chia ! Muốn lấy củ phải đốn cây, muốn có thiết thư phải diệt tên tiểu quỷ !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, phá lên cười ha hả bằng giọng nói trầm khiếp bảo:

- Đúng đấy ! Phải cầm cho được tên tiểu quỷ mới mong chiếm được thiết thư. Này chồn tinh khỉ dúi mau động chiêu !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng thét lên một tiếng hú lợi hại của loài quỷ hầu, ba người rùng mình thủ thế tay vận chuồng lực toan tấn công.

Bổng có tiếng quát:

- Dừng tay, nhơn vật Tây Bắc ta đã nghe qua, đừng kéo bè đảng xướng ca ra múa nhộn, nên nhường lại cho ta người Đông Bắc hiến vài đường chiêu số cho các người xem !

Tiếng nói như sấm rền, từ từ vang lên nghe âm âm ong ong, như biển gào, gió núi, ngân dài khiến mọi người tái mặt chết tại.

- o O o -